

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. Пловдив , 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20215330201577 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на Р. А. С., действащ чрез пълномощника си адв. С.Х. против Електронен фиш Серия К, № 4058849, издаден от ОД на МВР Пловдив, с който на жалбоподателя е наложена на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП глоба в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата и в съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя излага конкретни съображения за незаконосъобразност на ЕФ и моли за неговата отмяна. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна ангажира писмено становище по допустимостта и основателността на жалбата. Моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваният електронен фиш да бъде потвърден като правилно и законосъобразно постановен. Претендира разноски, прави възражение за прекомерност.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред,

поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите на жалбоподателя и служебно провери правилността на атакувания ЕФ намери, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията в тази насока са следните:

Процесният електронен фиш е издаден за това, че на 11.10.2020 г. в 10,32 часа в град Пловдив, ул. „Васил Левски“ № 111 в посока бул. „Дунав“, е извършено нарушение за скорост с МПС Форд Ескорт, Лек Автомобил, с рег. № *** установено и заснето с автоматизирано техническо средство № TFR1 – М 546, **при ограничение на скоростта в населено място – 50 км. / ч., установена стойност на скоростта 81 км/ч. и превишаване на разрешената скорост с 31 км/ ч.**

Установеното било определено като нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, за което бил издаден и обжалваният електронен фиш, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание – глоба в размер на 300,00 лева.

По отношение правилността на атакувания ЕФ, настоящата съдебна инстанция намира, че от формираната по делото доказателствена съвкупност се установява по безспорен начин осъществяването от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Изложената в Електронния фиш фактическа обстановка се доказва от приложеното по административната преписка статично изображение, което съгласно чл. 16, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. е годно доказателствено средство за обстоятелствата свързани с упражнени с АТСС видеоконтрол.

По делото е приложена и Справка за регистрация на МПС, от която е видно, че регистриран собственик на процесното МПС е Р. А. С..

Въпреки гореизложеното обаче и при съблюдаване на основните принципи в административно-наказателния процес за законоустановеност на нарушението и законоустановеност на наказанието, настоящият състав намира, че процесният електронен фиш е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила.

Видно от описанието от фактическа страна на нарушението,

административно-наказващият орган е посочил, че нарушителят се е движил със скорост от 81 км/ч. при **максимално разрешена скорост за движение в населено място 50 км./ч.** Същевременно обаче, санкционната разпоредба, която е посочена в обжалвания електронен фиш, е тази по чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, **ал. 2**, т. 4 от ЗДвП.

Съгласно чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, водач, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 300 лв.

В случая, във фиша е посочено превишение на скоростта от 31 км/ч., тоест такова, попадащо в посочената санкционна норма, **но същата би била приложима в случай, че нарушението беше извършено извън населено място, а не в населено, какъвто е процесния случай. Правилната санкционна норма е тази по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.**

В аспект на гореизложеното следва да се подчертае, че предназначението на санкционната разпоредба в процеса не се изчерпва с посочването на две числа, които да опишат границите за индивидуализиране на имущественото наказание. В случая с прилагането на неотнормата към казуса санкционна норма е нарушен принципа за законоустановеност на административното наказание, което нарушение е съществено и неотстранимо.

Съгласно регламента на чл. 6 ЗАНН административното нарушение е такова деяние, което е обявено за наказуемо с административно наказание. От своя страна правната норма, описваща състава на нарушението, е единство от хипотеза, диспозиция и санкция. В тази връзка предназначението на санкционната разпоредба е да посочи освен вида и размера на приложимото наказание, то също и субекта, спрямо когото може да бъде наложено това наказание, предпоставките за неговото налагане, както и наличието на законово основание за санкциониране на конкретното нарушение на жалбоподателя.

Без значение е и причината поради която се е стигнало до неправилно посочване на санкционната разпоредба. Дори и да се касае за техническа грешка, тя пряко е рефлектирала върху правото на защита на санкционираното лице – да разбере какво е наложеното му наказание, на какво основание се налага и на кое нарушение съответства то, а оттук неправомерно е ограничено и правото му да организира адекватно и в пълен обем защитата си.

Административнонаказателното производство е строго формално, но тази завишена формалност не е самоцел, а гаранция за законосъобразното развитие на процеса. Съблюдаването на установените гаранции е необходимо, тъй като при налагането на административно наказание държавата упражнява репресивната си функция, която дейност се осъществява при предварително определени правила. В тази връзка трайно утвърдено е в съдебната практика разбирането, че в рамките на въззивното производство съдът не разполага с правомощие за преквалифициране на деянието. АНО е следвало да положи необходимата грижа да установи и приложи релевантната спрямо извършеното административно нарушение санкционна норма. Вместо това е допуснато явно несъответствие между нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят, и наложената санкция. Недопустимо е обаче извличането по тълкувателен път на волята на наказващия орган, а още по-малко от наказания да се изисква сам да направи това предвиждане. Посоченото обуславя извод за наличие на съществено процесуално нарушение, което опорочава издаденият ЕФ, влече неговата незаконосъобразност и представлява самостоятелно основание за неговата отмяна.

С оглед на изложеното, процесният електронен фиш се явява незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

По разноските:

Предвид този изход на спора на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН жалбоподателят има право на разноски. Такава претенция е своевременно направена, като по делото надлежно е представено пълномощно, както и договор за правна защита и съдействие. Видно от същия, страните по него са договорили възнаграждение в размер на 300,00 лева, което и било изплатено изцяло и в брой. Ето защо, така претендираните разноски ще бъдат присъдени в полза жалбоподателя, като възражението на процесуалния представител на въззиваемата страна за прекомерност се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, V н. с.,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш Серия К, № 4058849, издаден от ОД на МВР Пловдив, с който на Р. А. С., ЕГН ***** е наложена на основание чл.

189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП глоба в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП

ОСЪЖДА ОД на МВР – Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. А. С., ЕГН ***** сумата от **300 /триста/ лева**, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____